

Na zvjezdanome tragu

Astrolozi će zasigurno rođendanske poveznice tumačiti kao znakovite, a činjenica da je Sara Glojnarić rođena (u Hrvatskoj na početku ratne godine 1991.) ne samo na rođendan svoje majke, nego i na rođendan pop ikone Davidea Bowiea, može se čitati kao jedan od smjerokaza njezina puta *ad astra*.

Glazba kojom je bila okružena u djetinjstvu pokazala se i kao prirodan put kojim je glazbeno školovanje usmjerila na kompoziciju, dobivši čvrsti temelj u klasi akademika Davorina Kempfa (inače učenika jednog od najznačajnijih hrvatskih kompozitorskih pedagoga 20. stoljeća Stjepana Šuleka, koji je također bio učitelj i Milku Kelemenu, koji je nakon Zagreba otišao u Stuttgart i ondje bio važan profesor). Sara Glojnarić je otišla u Stuttgart na studentsku razmjenu *Erasmus*, i ondje ostala – i do zaključka školovanja, ali i poslije diplome u novoj klasi Martina Schüttlera, stvorivši ondje svoje stanište iz kojeg putovi vode posvuda – kako u kreativnim smjerovima, tako i u stvarnim putovanjima, seminarima, rezidencijama ili gostovanjima.

Otvaranje svijeta koji je sasvim prirodno ušao u njezin pružio je mladoj skladateljici prostor igre, eksperimenta ali i dubokih promišljanja društva, nepravde, ili nasljeđa stoljeća u kojem se rodila, ali koje uzima iz nekih tuđih sjećanja i nostalgije.

Uz profesora Schüttlera savladala je posve drukčije kreativne izraze, korištenje videa, multimedije, montaže i posve raspršila ikakve predrasude prema ne-klasičnim glazbenim zaliham iz povijesti ali i suvremenog trenutka, a život u vrevi novih ideja uz prilike za nove izazove doveli su Saru Glojnarić do prvih važnih nagrada, kao što je bila ona u Darmstadtu 2018. za jedinstvenu ideju i realizaciju djela odnosno instalacije *#popfem2* u kojima snimke saslušanja za Vrhovni sud SAD-a minuciozno majstorski slaže u jedinstven kolaž koji svjedoči o mizogijijskom društvu i sustavu. Originalan način razmišljanja koji posljedično uzrokuje i uzorkuje montažu video materijala te konačnu umjetničku kreaciju i svojevrsni iskaz, otkriva Saru Glojnarić kao vrsnu minijaturisticu, strpljivu istraživačicu i jasnu aktivistkinju za prava žena, ali i ukupno čovječanstvo koje želi doživjeti kao svijet jednakih, odnosno jednakopravnih pojedinaca.

Duhovit, ali i duboko promišljen rad *This Champagne is Burned* (2021) nastavlja tim putem u novim prostranstvima koje otvara nesklapnost prijevoda (i) sinkronizacije, pa se tako u tom video radu predstavljenom u klasičnoj utvrdi avangardizma Darmstadt – supotstavljaju (i suprotstavljaju) rečenice i pojave Karlheinz Stockhausena i Dolly Parton, čiji je hit *Jolene* poput promenade iz *Slika s izložbe*, a zaključni ulomak iz kultne TV serije *Dinastija* poentira končetistički poput kakva manirističkog stiha iz ranobaroknih vremena.

Sara Glojnarić, kao dijete rođeno na zaključku 20. stoljeća uspješno ga istražuje, razlaže i ponovno slaže u vlastite poruke. No, ne samo na razini analize i jukstapozicije video materijala, nego i kao veliko istraživanje pop glazbe te njezinih zvučnih fetiša koje prerađuje u zanimljive „zašećerene“ skladbe ciklusa *Sugarcoating* čija je četvrta epizoda (*sugarcoating#4*) za veliki orkestar uspješno praižvedena na posebnom koncertu festivala *Wien Modern* (u studenom 2022.) donijevši najgušći derivat istraživanja u studiji milijun pop pjesama: glasnoća koja preuzima primat, visina tona i teksture koje su reduciranije i komprimiranje uz repetitivnost i loopove. A upravo gustoća koja proizlazi iz spomenutoga najočitija je odrednica orkestralne skladbe koja se glazbenicima daje gotovo kao atletska disciplina, zahtjevnosću i virtuoznosću, kako je i sama Sara Glojnarić u jednoj eksplikaciji istaknula. Podsjetimo, Glojnarić je najmlađa laureatkinja recentno primljene značajne nagrade *Erste Bank Kompositionpreis*, i jedina izvan Austrije koja ju je do sada dobila, a to je tek jedna u nizu nagrada i priznanja koja su već stigla na njezinu adresu – od nagrade za mlade glazbenike *Ivo Vuljević* i nagrade *Porin* u njezinoj domovini Hrvatskoj, pa do važnih narudžbi, kao što su one za nova operna djela kojima Sara Glojnarić također svaki put svježije pristupa kao dio tima, ali njezin nesmiljen instinkt za intrigantnost glazbe u takvim formatima se pokazuje kao osebujni pečat cijeloga djela. Od opere za djecu *Žabica kraljica* do opere koja je bila procijenjena i označena za odrasle (18+) *Im Stein* i koja je zbog pandemijskih uvjeta ostvarena u neočekivanom filmskome formatu prema istoimenome romanu Clemensa Meyera koji je i napisao libreto (opere koja je otvorila poglede na egzistencijalne stvarnosti nakon pada Berlinskog zida uz pojedinosti svijeta prostitucije i mračnog podzemlja), i prema novim izazovima koje je sve uspješno ostvarila, te upravo piše i svoj novi operni naslov.

Sara je praktična sportašica, doduše amaterska, ali triatlon je disciplina koju je na neki način u svojem umjetničkom životu potvrdila i trima praižvedbama u tri tjedna na zaključku prošle godine, a poveznicu s atletskom disciplinom otvorila

je u novom nizu skladbi koji je započela u djelu *Latitudes* za preparirani klavir. Uredna i kreativno osmišljena web stranica, suradnja s izdavačem, preciznost u ispunjavanju planova i rokova – rekli bismo *Pure Bliss*, kako i naslov recentne skladbe za ansambl *Klangforum Wien* kaže, skladbe koja će nakon bečke praizvedbe obići festivale Europe, i stići i do Sarine početne točke blistave karijere – Zagreba, i njegova poznatog festivala *Muzički biennale* koji je osnovao upravo (na početku teksta spominjani) Milko Kelemen.

A zvjezdani trag /stardust/ koji je prosuo svijetom David Bowie, svakako je nekonformističkim i slobodnim stvaralaštvom dotaknuo i Saru Glojnarić, koja vrlo neopterećeno kutijama i ladicama u koje glazba često biva smještena, uzdiže pogled i ponekad nam uzvraća iznenađujućim rakursom na sadašnjicu, na osnovne pojmove i stavove života, uvijek maštovito i uvijek izuzetno ljudski.

Iva Lovrec Štefanović